

Когато дошло врѣме да спятъ, и всички отишли по своитѣ постелки, майката казала на мечката: „Ти можешъ да легнешъ до печката, тамъ нѣма да ти бѣде студено“.

Щомъ като се съмнало, момиченцата пуснали мечката, и тя отишла въ гората. Но тя всѣка вечеръ въ единъ и сѣщи часъ дохождала, лѣгала до огнището и позволявала на дѣцата да играятъ съ нея колкото си щатъ. Тѣ тѣй привикнали съ нея, че даже не затваряли вратата, докато не се прибере рела тѣхната черна другарка.

Когато дошла пролѣтъ, и всичко наоколо зазеленѣло, мечката казала на Бѣлоснѣжка: „Сега азъ трѣбва да си ида и цѣлото лѣто не ще мога да идвамъ при васъ.“

— Кждѣ ще идешъ ти, миличка мечко, — попитала Бѣлоснѣжка.

— Азъ трѣбва да ида въ гората да пазя своитѣ съкровища отъ злитѣ джуджета. Зимѣ, когато земята замръзне, тѣ не могатъ никждѣ да хонятъ и сѣ принудени да стоятъ въ своитѣ скривалища, но сега, когато слънцето разтопи ледената кора и сгрѣ земята, тѣ излизатъ навънъ и поч-